

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada i Xevi Campubí

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Ammán*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Ètica: viatge de retorn

Des dels temps en què es van crear els primers estats, el debat entre ètica (o religió, fins a la revolució francesa) i política és essencial. Perquè només des de l'ètica es pot justificar que un grup determinat de persones mantinguin i exerceixin els poders executiu, legislatiu i judicial durant un temps convingut prèviament. La legitimitat del poder, per tant, deriva exclusivament del fet que aquest s'hagi obtingut i s'exerceixi d'una manera transparent i seguint unes regles conegudes i acceptades per tothom.

Però sobre aquest fonament teòric s'han construït tota mena de sistemes d'accés i control del poder, que no sempre s'adiuen amb els usos democràtics més bàsics. Encara més, les opinions públiques occidentals estan majoritàriament convençudes que els mètodes i objectius dels grups que accedeixen al poder són ben allunyats dels principis essencials que proclamen cada vegada que hi ha eleccions. A més, els governs, parlaments i tribunals exerceixen les seves funcions en un context en què són molt presents els conflictes socials i nacionals i condicionen, inevitablement, les decisions que s'hi prenen.

De tota manera, una de les fórmules més utilitzades per a obtenir decisions favorables és la corrupció. El poder econòmic i financer sempre té a l'abast polític susceptibles d'oferir les seves quotes de decisió en favor d'opcions predeterminades. I aquests són els casos que omplen els jutjats i que fan sospitar els ciutadans que no es tracta de comportaments excepcionals, sinó que formen part del nucli del sistema.

El problema és que un dels grans focus de corrupció són els partits. Aquesta mena d'organitzacions han de finançar-se amb grans quantitats de diners, que els permeten de repartir-se el poder sempre entre les mateixes formacions polítiques. I la paradoxa és que els partits convencionals, a mesura que han crescut, han deixat d'obtenir els diners dels militants i ara consumeixen uns recursos financers que bé han de sortir d'un lloc o altre.

El fet que el finançament irregular dels partits sigui un fenomen comú a tot el món occidental fa sospitar que, en el fons, la situació és ben tolerada tant per les societats com, molt especialment, pel poder econòmic, que així es confronta a un sistema de partits fàcilment controlable.

En definitiva, la gran incògnita és com reincorporar els usos ètics a la política, i restaurar així la connexió entre els principis teòrics de la democràcia i l'exercici efectiu del poder delegat. Afortunadament, el debat és obert i hi ha vies d'exploració efectives.

Als nostres lectors

Un dels motius de perplexitat crònica de qualsevol observador és que, aparentment, l'electorat tendeix a no castigar els casos de corrupció. El fenomen s'estén per tot Europa, amb casos que criden poderosament l'atenció. A Itàlia o al País Valencià les enquestes s'entossudeixen a mantenir el suport majoritari de la ciutadania a personatges que tenen greus complicacions judicials. No és un fenomen exclusiu de la dreta, tret que s'equivoquin els sondatges que, per exemple, preveuen una victòria folgada dels socialistes catalans a Santa Coloma de Gramenet. La qüestió mereix una reflexió detinguda, que és el que hem volgut fer aquesta setmana. I atenció a la campanya electoral d'Escòcia: els sobiranistes hi poden arrasar.

Salvador Cot